

Πρώην αεροδρόμιο Ελληνικού: business as usual;

Στις 24 Φεβρουαρίου το Ελεγκτικό Συνέδριο γνωμοδότησε οριστικά υπέρ της υπογραφής της σύμβασης παραχώρησης του πρώην αεροδρομίου στη Λάμντα, υπενθυμίζοντας ότι για κρίσιμα ζητήματα στρατηγικών επιλογών του κεφαλαίου οι δυνατότητες παρέμβασης των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος στο δικαιοῦκό επίπεδο είναι εξαιρετικά περιορισμένες. Δυστυχώς κάτι τόσο πρόδηλο αδυνατούν να το κατανοήσουν πολιτικοί φορείς που διατείνονται πως παλεύουν για την υπεράσπιση του χώρου, συμβάλλοντας στον εγκλωβισμό των αγωνιστικών διαθέσεων του λαού.

Ταυτόχρονα, δημοσιοποιήθηκε και το κείμενο που αποτέλεσε τη βάση της συμφωνίας με το Γιούρογκρουπ. Το πλαίσιο της νέας συμφωνίας ήταν προδιαγεγραμμένο ἤδη από την προεκλογική περίοδο με τη στρατηγική επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ στο «μονόδρομο» της ΕΕ, της ΟΝΕ και του ΝΑΤΟ. Επακόλουθη ἦταν λοιπόν η δέσμευση για τη συνολική αποπληρωμή του χρέους, για πρωτογενή πλεονάσματα, η αποδοχή της εποπτείας και η ἄρνηση κάθε μονομερούς ενέργειας. Το δεσμευτικό αυτό πλαίσιο αποδοχής κατ' ουσίαν της μνημονιακής πολιτικής συρρικνώνει κάθε διάθεση (;) άσκησης φιλολαϊκής πολιτικής από την κυβέρνηση, αν δεν αποτελεί συνειδητή επιλογή κοινωνικών συμμαχιών με μικροαστικά στρώματα αλλά και κεφαλαιακές μερίδες. Στην καλύτερη περίπτωση οδηγούμαστε σε μια «μεταερμηνεία» του ὄρου «φιλολαϊκή πολιτική» ως διατήρηση και ὄχι σκλήρυνση της τρέχουσας δημοσιονομικής πολιτικής λιτότητας.

Παρ' ὅλα αυτά, το e-mail Βαρουφάκη πραγματικά είναι εντυπωσιακό, ειδικά σε σχέση με την ενότητα III «Πολιτικές ενίσχυσης της ανάπτυξης». Συγκεκριμένα, τα κύρια χαρακτηριστικά των δεσμεύσεων είναι: Η αντιμετώπιση της δημόσιας περιουσίας ως οικονομικού πόρου (asset), που μπορεί να αποτελεί ιδιοκτησία και να παράγει αξία για την προσέλκυση επενδύσεων, ο σεβασμός και η συμμόρφωση με τη νομοθεσία της ΕΕ και συνακόλουθα του συνόλου της πρόσφατης εθνικής νομοθεσίας που αφορά τις ιδιωτικοποιήσεις, τις ΣΔΙΤ, τα ΕΣΧΑΔΑ κ.ο.κ. η διατήρηση των ιδιωτικοποιήσεων που ἔχουν ἤδη ολοκληρωθεί, η συνέχιση των διαγωνισμών που ἔχουν προκηρυχθεί, η διατήρηση του συνολικού προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων και του ΤΑΙΠΕΔ, κι η ενσωμάτωση σε αυτό κάθε δημόσιας υπηρεσίας διαχείρισης δημόσιας περιουσίας. Το τελευταίο, σε συνδυασμό με τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για τη συγκρότηση «Ταμείου Εθνικού Πλούτου και Κοινωνικής Ασφάλισης, στο οποίο θα μεταφερθούν ὅλα τα δικαιώματα επί του φυσικού και του ορυκτού πλούτου της χώρας (...) καθώς και ὅλη η εμπορεύσιμη κινητή και ακίνητη περιουσία του κράτους», υποδηλώνει ότι οδηγούμαστε τελικά στην ένταση των ιδιωτικοποιήσεων. Είναι προφανές ότι αυτό που απροσχημάτιστα διατηρείται είναι το σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής των Μνημονίων για τη διαχείριση του χώρου, του περιβάλλοντος και της δημόσιας περιουσίας. Διατηρείται απρόσκοπτα η «κόκκινη γραμμή» της ικανοποίησης των συμφερόντων του κεφαλαίου και των ταμειακών αναγκών για την αποπληρωμή του χρέους.

Σε αυτό το φόντο ακούγονται παράταιρες δηλώσεις υπουργών για τα ζητήματα των ιδιωτικοποιήσεων και του ΤΑΙΠΕΔ, που περισσότερο εξυπηρετούν τις ανάγκες της εσωτερικής διαπάλης στον ΣΥΡΙΖΑ παρά την υλοποίηση τελικά της κυβερνητικής πολιτικής.

Σε ὄ,τι αφορά το πρώην αεροδρόμιο, η κυβέρνηση θα ακολουθήσει τη γραμμή Λάτση: «Το δημοκρατικό

πνεύμα από το οποίο η νέα κυβέρνηση αναμφίβολα διαπνέεται θα επέβαλε τη συζήτηση και τη διαβούλευση και όχι μονομερείς τοποθετήσεις όπως αυτή (σ.σ. εννοεί τις δηλώσεις Λαφαζάνη). Η Λάμντα Ντιβέλοπμεντ παραμένει προσηλωμένη στην ανάγκη διαλόγου και γόνιμης συνεννόησης με το ελληνικό δημόσιο αναφορικά με το έργο του Ελληνικού.»

Το έδαφος αυτής της «διαπραγμάτευσης» έχει στρωθεί εδώ και καιρό από όλους όσους έριχναν νερό στο μύλο της επιχειρηματοποίησης και της ιδιωτικοποίησης, που ακόμα τολμούν να ψελλίζουν τους όρους «πραγματική αξιοποίηση» και «αυτοχρηματοδότηση». Η «μελέτη ΕΜΠ» και προσφάτως η «χρηματοοικονομική μελέτη του ΤΕΕ» για το «χαμηλό» αντίτιμο πώλησης του Ελληνικού επί της ουσίας διαμορφώνουν το πλαίσιο ενός συμβιβασμού που περιλαμβάνει λιγότερη «οικιστική ανάπτυξη», που δεν θα γινόταν εξάλλου λόγω της τεράστιας κρίσης της κτηματαγοράς, αλλά και ενδεχόμενη επιστροφή εκτάσεων στο δημόσιο γεγονός το οποίο θα εξασφαλίσει και «υψηλότερο αντίτιμο» πώλησης...

Για μία ακόμη φορά, μόνο το λαϊκό και τοπικό κίνημα, η μαζική λαϊκή αντίσταση είναι σε θέση να υπερασπιστούν το χώρο από τη σκοπιά των κοινωνικών αναγκών, για υψηλό πράσινο, για χώρους άθλησης και πολιτισμού κ.ο.κ.

Το επόμενο διάστημα πρέπει να ενταθούν οι προσπάθειες οικοδόμησης ενός κινήματος άμεσης διεκδίκησης του χώρου μέσα από μαζικές και εξώστρεφες διαδικασίες και δυναμικές παρεμβάσεις που θα κατοχυρώνουν ότι το αεροδρόμιο ανήκει στο λαό.

ΥΓ. Σύντομα θα έρθει στη Βουλή η έγκριση της σύμβασης παραχώρησης. Η υπερψήφισή της ή όχι θα αποτελέσει κριτήριο του βαθμού άσκησης μνημονιακής πολιτικής από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Για πολλά πολιτικά ζητήματα μπορούν να υπάρξουν διαφορετικές ερμηνείες, για το ζήτημα του αεροδρομίου και για τις Σκουριές τα πράγματα είναι καθαρά: διαλέγεις στρατόπεδο ανεπιστρεπτί... Το κίνημα οφείλει να είναι εκεί και να διεκδικήσει το αυτονόητο.

* Μέλος της Αριστερής Πρωτοβουλίας Γλυφάδας και της Συνέλευσης Δράσεων για το Ελληνικό

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)